

Nádasdy Ádám

ZENÉLJEN KÖRBE

Én azt várom, hogy jöjjön. Hogy ne jöjjön.
Hogy tartson el magától. Szorosan.
Hogy nőjön fölém. Törpe maradjon.
Zenéljen körbe – de az én zenémet,
az én dalocskámat, azt mégse játssza.
Magányos vagyok, ehhez kell nekem,
ehhez kell társ, tanú, fegyőr, kezes,
vigyázzon rám és korlátozzon engem,
s ne tudja meg soha őrangyalom,
hogy belül rettentő szabad vagyok.

RUGDALJA AZ AVART

Ahogy megy, rugdalja az avart
a járdán. Ősz van, szereti. A szél
meg visszahozza itt-ott, hát legyen
akarata szerint. Ő az erősebb.
Ahogy megy, fölhajtja a kabátgallért,
mert szemeregni kezd. A lágú vizektől
szaga lesz mindennek, beszívja mélyen,
úrrá lesz az eső. Ő a kitartóbb.
Ahogy továbbmegy, úgy lesz egyre kisebb
két elfutó párhuzamos között,
hagyja, hogy körzőjével megszorítsa
a perspektíva. Ő az ősi törvény.

MILYEN NYAKLÁNCRA FÜZI

Kíváncsian várom, hogy a megoldás felkínálja magát. De sose tudni, mikor és hol, sőt már az sem világos, hogy ez lesz a megoldás. Csak szavak suttognak felém, ha kinyitom a konyhaszekrényt s közel hajolok. Méltatlan, kisszerű, hétköznapi. Csak figyeljük a szekrény belsejét, hallgassuk a faízű hangokat, szagoljuk az ánizsos illatot, nézzük meg jól az ajtó belsejét, kik voltak ők? Mely láncolatba illek bele? Ha nem genetika, hát mi fűz sorba múlttal és jövővel, milyen nyakláncra fűzi gyöngyömet az élet, vagy társnője, a halál? Mitől vagyok a tablón rajta én is?

